

— Το μικρό μου όνομα είναι Ζωρζέτ. Σας άρέσει; του άπαντησε γελώντας.

Έκείνος σοβαρεύθηκε.

— Άφου είσατε μόνη, θέλετε να θγούμε μαζί την Κυριακή το άπόγευμα;

Η Ζωρζέτ τον κύτταξε άνήσυχια και τράβηξε το μπράτσο της. Την είχε θυμώσει; Είδε μιά λάμψη στα μάτια της και νόμισε πώς ήταν θυμός. Μά, ξαφνικά, ή όμορφη Ζωρζέτ έσκυψε κοντά στο πρόσωπό του και του ψιθύρισε με μιά παράξενη φωνή:

— Ναι, δέχομαι, θά ήθελα να θγαίνω μαζί σας κάθε θράδυ. Φτάνει να θέλετε κι' έσεις...

— Κάθε θράδυ; έκανε ό Ροζέ κατάπληκτος. "Ω, ναι!... Συγγνώμη, μιά στιγμή..."

Ένας ύψηλός και όμορφος άνδρας ήθελε να περάσει. Ό Ροζέ σηκώθηκε για να του κάνη τόπο, μά την ίδια στιγμή σηκώθηκε κ' ή Ζωρζέτ. Είδε τότε τον άγνωστο να κάθεται ανάμεσα σ' αυτόν και στη Ζωρζέτ και να τους χωρίζει.

— "Α! Λουσιέν! Έρθες έπιτέλους! έκανε ή όμορφη γειτόνισσά του.

Ό Ροζέ, περίεργος, έστησε το αυτί για ν' άκούση τί έλεγαν. Ό άγνωστος της ψιθύρισε με τρυφερότητα:

— "Ε, ναι ήρθα! Πώς μπορούσα να σ' άφήσω. Σε παρακαλώ να ξεχάσης τη σκηνή μας στο πάρκο. Έγώ φταίω..."

Η Ζωρζέτ τότε, μ' εκείνη τη φωνή που μάγευε τον Ροζέ έδω και λίγα λεπτά της ώρας, έτοιμη για το ψέμα, του άπάντησε:

— Σε περίμενα, Λουσιέν. "Ηξερα πώς θάρθης.

Ό Ροζέ δέν μπόρεσε ν' άνθέξη περισσότερο και σηκώθηκε. "Επειτα, φεύγοντας, δέν μπόρεσε να μή ρίξη μιά κρυφή ματιά σ' αυτό το ζευγάρι, σ' αυτή τη γυναίκα που έδω και λίγα λεπτά ήταν έτοιμη να του προσφέρη τα χείλη της και που τώρα φαινόταν πώς τον είχε κιάλας ξεχάσει, σαν να μήν του είχε μιλήσει ποτέ, σαν να μήν είχε άγγίξει το μπράτσο της στο μπράτσο του και το τρυφερό χέρι της στο δικό του. Και συλλογίσθηκε:

— Μή κορόϊδευε... "Ηθελε να έκδικηθή το φίλο της... "Ημουν γι' αυτήν μιά πρόφασις... Ένα τίποτε!

Ό Ροζέ δάκρυσε, γιατί ό έρωσ τον είχε κλέψει άκόμα μιά φορά. Και ξαναβγήκε στο δρόμο με το φόβο στην καρδιά γι' αυτό το σκοτάδι και γι' αυτή τη μοναξιά που τον έπνιγαν.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΜΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Αν όλοι γίνουν άφεντάδες, ποιός θά γυρίζη το χεράμυλό μας;

* * *

Τά λόγια είναι βαρύτερα άπό τις πέτρες.

* * *

Μιά μπουκιά παραπάνω δέν χαλάει το στομάχι.

* * *

Του μεθυσμένου και τά φρόνιμα άκόμα λόγια τά παίρνει ό άέρας.

* * *

Το πουλι το πιάνουν με τους σπόρους και τον άνθρωπο με τά χρήματα.

* * *

Οί Τουρκοί λένε: «Φάε κ' ύστερα μιλάς». Οί Άρμένηδες λένε: «Τρώγε και μιλα μαζί».

* * *

"Όταν άναποδογυρίση τ' άμάξι, όλοι δίνουν συμβουλές.

Α ΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό άββάς ντε Μολιέρ ήταν ένας σοφός, αλλά πολύ άπλός και φτωχός άνθρωπος.

Κατεγίνετο στη μελέτη διαφόρων φιλοσοφικών συστημάτων, δέν είχε κανένα ύπηρέτη, και έπειδή δέν μπορούσε να άγοράση ξύλα για ν' άνάψη φωτιά τον χειμώνα, διάβαζε κι' έγραφε χωμένος μέσα στο κρεβάτι του, με το πανταλόνι του ριγμένο στο κεφάλι του έπάγω άπό τον σκούφο του, έτσι πού ή δύο άκρες έκρέμοντο ή μιά δεξιά και ή άλλη άριστερά στους ώμους του.

"Ένα πρωί άκουσε να χτυπούν την πόρτα του.

— Ποιός είναι; ρώτησε.

— Άνοιζτε.

Τράβηξε το κορδόνι και ή πόρτα άνοιξε.

Ό άββάς χωρίς να κυττάζη, ξαναρώτησε:

— Ποιός είναι;

— Δότε μου χρήματα! άντήχησε μιά φωνή.

— Χρήματα;

— Ναι, χρήματα. είπε ό άγνωστος έπισκέπτης.

— "Α! καταλαβαίνω. Είστε κλέφτης.

— Κλέφτης ή όχι, μου χρειάζονται χρήματα.

— Άλήθεια; Σας χρειάζονται; "Ε, καλά. Για σκαλίστε έδω μέσα.

Και σκύβοντας το κεφάλι του, παρουσίασε στον κλέφτη μιά άπό τις άκρες του πανταλονιού του.

Ό κλέφτης σκάλισε τις τσέπες.

— Μά δέν έχει χρήματα έδω μέσα, είπε.

— "Έχει όμως ένα κλειδί.

— "Ε, καλά, τί να το κάμω το κλειδί;

— Πάρτε το.

— Το πήρα.

— Πηγαίνετε εκεί... Νά, κυττάξετε έκεινο το γραφείο. Άνοιζτε το συρτάρι.

Ό κλέφτης έβαλε το κλειδί στην κλειδωνιά ενός συρταριού.

— "Α, όχι! Μή αυτό! Μή σου λέγω! φώναξε ό άββάς. "Έκει μέσα είναι τά χαρτιά μου! Μήν τανακατώνετε! Άκούτε; Είναι τά χαρτιά μου! Στο άλλο συρτάρι! Στο άλλο συρτάρι θά εύρετε χρήματα!

— "Α! νά. Τά βρήκα! είπε ό κλέφτης.

— "Ε, καλά! Πάρτε τα.

Ό κλέφτης τσεπωσε τά χρήματα και βγήκε έξω.

— Κύριε κλέφτη! του φώναξε ό άββάς. Κλείστε λοιπόν την πόρτα! Στο διάβολο! Άφησε την πόρτα άνοιχτή! Τί παληοκλέφτης! Πρέπει να σηκώθω με τέτοιο κρύο που κάνει... Τί κρύο! "Ω, ώ! καταραμένη παληοκλέφτη!...

Κι' ό σοφός άββάς πετάχτηκε άπό το κρεβάτι του. "Εκλείσε την πόρτα και ξαναγύρισε στην μελέτη του σαν να μήν είχε συμβή τίποτε το έκτακτο.

* * *

Η Γαλλία επί 'Ιακώβου Α', είχε στείλει ως πρεσβευτή της στο Λονδίνο ένα ευγενή, ό όποιός δέν φημιζόταν και τόσο για την έξυπνάδα του. Ό πρεσβευτής αυτός υπέβαλε τά διαπιστευτήριά του στον Άγγλο Βασιλέα, ό όποιός άμέσως κατόπιν ρώτησε τον Αύλάρχη Μπακόν πώς του φάνηκε.

— Μεγαλειότατε, άπάντησεν εκείνος, ό νέος Γάλλος πρεσβευτής είναι ένας άνθρωπος ύψηλός και καλοκαμωμένος!

— Άλλά, έπανέλαβε ό Βασιλεύς, σάς ρώτησα τί ιδέαν σχηματίσατε για το πνεύμα του. Τον θεωρείτε ίκανόν να έκπληρώση την άποστολήν του;

— Μεγαλειότατε, είπε τότε ό Μπακόν, οί ύψηλοί άνδρες όμοιάζουν πολλές φορές με σπίτια που έχουν πολλά πατώματα, εκ των όποιών το ύψηλότερον πάτωμα είναι συνήθως έπιπλωμένο χειρότερα άπό τ' άλλα!

* * *

— Ποιός είναι ή πολιτικές σας ιδέες; ρώτησαν κάποτε τον μυθιστοριογράφο Μέρν.

— Θεέ μου! άπάντησεν εκείνος. Αυτό εξαρτάται άπό τον άνθρωπο με τον όποιον όμιλώ.